

[Morten Lango.] på udvalgsbehandlingen blev sådan lidt for-
hastet. Det var, ligesom der var et eller
andet, der kogte i gryden, som måske kunne
blive brugbart, inden vi så enden. Men jeg
er ikke overoptimistisk på det punkt, og hvis
det ender med, at regeringen får sin vilje og
loven bliver, som ministeren har ændret
den, vil jeg gratulere ministeren til, at den
lov, der i så fald kommer ud af det, er bedre
end den, han foreslog, og dette skulle så
være det trøstens ord, jeg ville slutte med.

Kjær Rasmussen: Jeg må jo motivere VS'
ændringsforslag, da der er tale om et helt
andet lovforslag end det, regeringen har
fremsat.

De studerendes organisationer og for den
sags skyld samtlige politiske ungdomsorga-
nisationer har som et minimum krævet 50
pct. repræsentation i alle besluttende orga-
ner. 50 pct. er ikke demokrati. Skulle man
have demokrati omkring institutioner som
vore universiteter, må det gå langt videre,
end nogen indtil i dag har været til formu-
lere.

Det er heller ikke gjort med én mand
én stemme princippet for lærere og studen-
ter, der er andre grupper, der har universite-
tet som arbejdsplads end disse to, og så-
danne andre grupper må også have bestem-
melsesret over egne arbejdsforhold. Desu-
den: hvorfor skulle det kun være lærere og
studerter, der skal træffe bestemmelse om
indholdet af undervisning og forskning? Når
det gælder f. eks. prioritering af forsknings-
opgaver inden for samfundsfagene, ja, så
kan en hvilken som helst lønarbejder have
fuldt så god en mening som nogen professor
eller student i faget om, hvorvidt man bør
forske i skifteholdssystemets socialmedicinske
virkninger, eller man hellere bør lave
markedsanalyser til fremme af Gutenberg-
hus' ugeblade. Han er ikke kompetent til at
vise, hvordan den stillede opgave skal løses,
men fuldt så kompetent som nogen anden
til at formulere opgaver og i hvert fald til at
foretage den nødvendige prioritering, som i
øjeblikket foregår i det skjulte.

Det er en spændende problematik, men
ikke særlig aktuell, da man selvsagt ikke kan
tænke sig universitetet som en virkelig
demokratisk enklave i et øvrigt principielt

udemokratisk samfund, hvor magten kon-
centreres omkring privatkapitalen.

50 pct. kravet er da også tænkt som noget
andet end indførelse af demokrati med stort
D. Det er af studenterne formuleret som den
allernødvendigste betingelse for blot at have
fuld indsigt i, hvad der foregår på universi-
tetet, og ligesom lærergruppen have vetoret
over for vedtagelser, som det viser sig umu-
ligt at diskutere sig til rette om. Enhver
repræsentation mindre end 50 pct. er og bli-
ver gidselvirksomhed. Reelle diskussioner,
endsige forhandlinger, kan der selvsagt al-
drig blive tale om, så længe den ene part til
enhver tid kan majorisere sin vilje igennem,
når den ikke har lyst til at diskutere læn-
gere. Man kan spørge, om fuld indsigt og
vetoret til studenterne er rimeligt begrun-
det, og det er jo nok i virkeligheden her,
uenigheden bunder. Vort ændringsforslag
går jo på fuld indsigt og vetoret, og jeg må
derfor gøre et forsøg på at begrunde rimelig-
heden.

Studerteroprøret har tydeligvis skabt
frygt hos magthaverne og deres talerør her i
salen for, hvad disse studenter mon dog fin-
der på. Man gør, hvad man kan for at tegne
billedet af en flok urostiftere og balladema-
gere, som hellere skulle tage og passe deres
studier. Lad mig benytte lejligheden nu til
at give et kort resumé af, hvad studenterop-
røret indtil i dag har bestået i. Det paradok-
sale er jo nemlig bl. a., at her har vi et af de
få eksempler på, at der er nogen, der tager
det bogstaveligt, at demokrati forudsætter
vågne og kritiske borgere. Ja, hvordan de
herrer Hilmar Baunsgaard og Poul Hartling
nu ellers vil formulere netop det, når de skal
ud at holde deres grundlovstaler, skal jeg
lade være usagt, men jeg tror, de vil sige
noget i den retning, at vi må tilstræbe vågne
og kritiske borgere.

Men hvad er det nu, de har gjort, disse
studenteroprørere? Ja, de har afsløret uni-
versitetslærere, som arbejdede på kanten af
tjenestemandsløven, som udførte forskning
direkte på bestilling af erhvervslivet, og som
misbrugte andres arbejde og solgte dette
arbejde til erhvervslivet. De har afsløret, at
højststående embedsmænd — med eller uden
ministres vidende — systematisk har over-
trådt grundloven. De har offentliggjort
undersøgelser over erhvervslivets direkte